

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 września 2005 r.

w sprawie pomocy państwa nr C 5/2004 (ex N 609/2003), którą Niemcy zamierzają przyznać na rzecz Kronoply

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 3497)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/262/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

(4) Niemcy przedstawiły uwagi w piśmie z dnia 19 marca 2004 r. (A/32003).

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

(5) W piśmie z dnia 24 maja 2004 r. (A/33878) spółka Luther Menold Rechtsanwalts-gesellschaft mbH przedstawiła uwagi w imieniu spółki Kronoply, które przekazano Niemcom dnia 19 listopada 2004 r. (D/58277).

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

2. OPIS POMOCY**2.1. Pierwsze zgłoszenie N 813/2000**po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przytoczonymi artykułami ⁽¹⁾ i uwzględniając te uwagi,

(6) Niniejsza decyzja powiązana jest ze środkiem pomocy N 813/2000, którego przyznanie na rzecz spółki Kronoply zostało zatwierdzone przez Komisję.

a także mając na uwadze, co następuje:

(7) 3 lipca 2001 r. (SG/D/289524) Komisja zgodnie z Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r. zatwierdziła na rzecz spółki Kronoply intensywność pomocy brutto w wysokości 31,5 % na budowę zakładu produkcyjnego dla płyt „Oriented Strand Boards” ⁽⁴⁾ (zwanych dalej „płytami OSB”) w Heiligengrabe, Brandenburgia, obszarze objętym pomocą zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE. Intensywność pomocy ustalono 3,5 % poniżej maksymalnej dopuszczalnej intensywności pomocy z uwagi na fakt, że właściwy rynek uznano za kurczący się.**1. PROCEDURA**(1) Pismem z dnia 22 grudnia 2003 r. (A/39031) Niemcy zgłosiły zamiar przyznania w ramach Wielosektorowych zasad ramowych dotyczących pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych ⁽²⁾ (zwanych dalej „Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r.”) dotacji inwestycyjnej na rzecz Kronoply GmbH, Heiligengrabe (Brandenburgia), (zwanej dalej „spółką Kronoply”). Zgłoszoną pomoc zarejestrowano pod numerem N 609/03.(8) Komisja dokonała oszacowania trzech czynników korygujących, stosowanych do wyliczenia maksymalnej dopuszczalnej intensywności pomocy zgodnie z Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r. Na podstawie tych czynników maksymalną dopuszczalną intensywność pomocy określono na poziomie 31,5 % (czynnik konkurencji – 0,75, czynnik kapitału i pracy – 0,8 oraz czynnik wpływu na region – 1,5). Pomoc wyniosła tym samym 35,4 mln EUR ⁽⁵⁾.

(2) Pismem z dnia 18 lutego 2004 r. (SG/D/200649) Komisja poinformowała Niemcy o podjęciu decyzji w sprawie wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE.

(3) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w sprawie przedmiotowej pomocy.⁽⁴⁾ Płyty OSB (Oriented Strand Board - płyta wiórowa orientowana) to płyty stosowane w budownictwie, składające się z trzech warstw tzw. „strands” (długich wiórów drzewnych), głównie z drewna sosnowego. Płyty OSB stosuje się do budowy ram drewnianych, w szczególności zaś do sanacji i renowacji starych budynków, w budownictwie prefabrykowanym i w przemyśle opakowaniowym.⁽⁵⁾ Pomoc składała się z pomocy inwestycyjnej w postaci bezzwrotnej dotacji w wysokości 19,92 mln EUR, wypłaconej na podstawie 29. Wspólnego planu ramowego rządu federalnego i krajów związkowych „Poprawa regionalnej struktury gospodarczej”, jak również dotacji inwestycyjnej przyznanej na mocy ustawy o dotacjach inwestycyjnych z 1999 r. w wysokości 15,48 mln EUR.⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 10. 20.10.2004, str. 12.⁽²⁾ Dz.U. C 107 z 4. 7.4.1998, str. 7.⁽³⁾ Patrz przypis 2.

- (9) Podczas określania czynnika konkurencji pomiędzy Komisją a Niemcami doszło do rozbieżności zdań. Strony zgodziły się jednak na definicję właściwego rynku, która objęła płyty OSB oraz produkty ze sklejki. Początkowo Niemcy przedłożyły opracowania, z których wynikało, że rynek nie wykazywał tendencji do kurczenia się. Komisja podważyła je, gdyż zakładały one niezwykle wysoki wzrost popytu w roku 2000 w stosunku do lat poprzednich. Po wielokrotnej wymianie informacji Niemcy obniżyły intensywność zgłoszonej pomocy z 35 do 31,5 %:
- Pismem z dnia 22 grudnia 2000 r. (A/40955) Niemcy zgłosiły zamiar przyznania spółce Kronoply pomocy w ramach Wielosektorowych zasad ramowych z 1998 r.
 - Dnia 3 stycznia 2001 r. (D/56400) Komisja wystąpiła o dalsze informacje. Dnia 11 stycznia 2001 r. odbyło się spotkanie, w którym udział wzięli przedstawiciele rządu federalnego, kraju związkowego Brandenburgia, rozpatrywanego przedsiębiorstwa oraz Komisji. W pismach z dnia 9 lutego 2001 r. (A/31359) i z dnia 20 lutego 2001 r. (A/31463) rząd federalny przedłożył wymagane informacje. Pismem z dnia 9 kwietnia 2001 r. (D/51511) Komisja skierowała do Niemiec kolejne pytania, na które otrzymała odpowiedź w piśmie z dnia 21 maja 2001 r. (A/34090).
 - Pismem z dnia 19 czerwca 2001 r. (A/34812) Niemcy poinformowały o obniżeniu intensywności pomocy z 35 do 31,5 %.
 - Pismem z dnia 5 lipca 2001 r. (SG/D/289525) Komisja poinformowała Niemcy o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec tej pomocy.
- (10) W piśmie z dnia 3 stycznia 2002 r. (A/30013) Niemcy wystąpiły z wnioskiem o zmianę decyzji Komisji. Niemcy przedłożyły dowody wskazujące, iż prognozowany wzrost popytu w 2000 roku rzeczywiście nastąpił, a w związku z tym rynek nie kurczył się. W piśmie z dnia 5 lutego 2002 r. (D/50463) Komisja odmówiła zmiany swojej wcześniejszej decyzji uzasadniając odmowę tym, że pomoc została oceniona w oparciu o prawidłowe wyliczenie wszystkich odnośnych czynników. Komisja nie mogła zmienić swojej decyzji w szczególności z następujących powodów: ocena czynnika konkurencji opierała się na porównaniu ewolucji zaobserwowanej konsumpcji przedmiotowego produktu oraz stopy wzrostu sektora produkcji łącznie w latach 1994-1999 oraz na prognozie, która w chwili przyjęcia decyzji była prawidłowa.

2.2. Drugie zgłoszenie N 609/2003

- (11) Kolejną próbę osiągnięcia odrzuconej wcześniej intensywności pomocy na poziomie 35 % podjęto w drugim

zgłoszeniu, przyznając dalszą pomoc w wysokości 3,5 % (równą 3 939 947 EUR).

- (12) Niemcy dowodziły, że definicja rynku przedstawiona w pierwszym zgłoszeniu N 813/2000 była błędna z merytorycznego punktu widzenia i powoływały się na art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽⁶⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 659/1999”), zgodnie z którym decyzja może zostać wycofana pod następującym warunkiem: *Komisja może cofnąć decyzję [...], gdy decyzja została podjęta na podstawie nieprawidłowych informacji udzielonych w toku procedury, które były czynnikiem decydującym dla tej decyzji. ...*
- (13) W pierwotnym zgłoszeniu właściwy rynek zdefiniowany był jako rynek płyt OSB i produktów wykonanych ze sklejki. Na podstawie nowo przedłożonych opracowań Niemcy uznały jednak, że słuszniej będzie zdefiniować właściwy rynek jako rynek płyt OSB i jedynie wybranych produktów wykonanych ze sklejki. Zgodnie z przytoczoną nową definicją rynku, w rozpatrywanym okresie nie ulegały on kurczeniu w rozumieniu pkt 3.4 Wielosektorowych zasad ramowych z 1998 r., należałoby zatem zatwierdzić intensywność pomocy w pełnej wysokości 35 %.

2.3. Decyzja w sprawie wszczęcia postępowania

- (14) Komisja nie wyraziła zgody na wniosek Niemiec, aby ograniczyć właściwy rynek na podstawie innej definicji produktów substytucyjnych do rynku płyt OSB i wybranych produktów wykonanych ze sklejki.
- (15) Komisja nie uznała za konieczne przeprowadzenia ponownej oceny rynku z uwagi na brak dwóch istotnych elementów, co wywołało poważne wątpliwości dotyczące zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem:

- *Brak efektu zachęty:* Komisja wyraziła poważne wątpliwości co do zachęcającego charakteru zgłoszonej pomocy, ponieważ inwestycje zostały już zrealizowane. Jeśli natomiast pomoc nie wywołuje efektu zachęty, nie mają zastosowania odstępstwa określone w art. 87 ust. 3 lit. a) i c) Traktatu WE dotyczące pomocy regionalnej.

- *Brak konieczności pomocy:* Komisja wyraziła poważne wątpliwości co do tego, czy pomoc dla już zrealizowanych inwestycji można uznać za niezbędną dla sprzyjania rozwojowi gospodarczemu określonych gałęzi lub dziedzin gospodarki w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. a) i c) Traktatu WE. Intensywność pomocy w wysokości 31,5 % stanowiła w rozpatrywanym przypadku wystarczającą zachętę dla realizacji inwestycji.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 83 z 3. 27.3.1999, str. 1, rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2004 r.

3. UWAGI NIEMIEC

(16) Niemcy nadal nalegały na ponowną ocenę rynku przez Komisję zgodnie z art. 9 rozporządzenia (WE) nr 659/1999:

- Pomoc przyznanoaby w ramach *Wspólnego planu ramowego rządu federalnego i krajów związkowych „Poprawa regionalnej struktury gospodarczej”* zatwierdzonego przez Komisję jako program pomocy regionalnej. Komisja zobowiązana jest więc jedynie sprawdzić, czy zgłoszony środek pomocy odpowiada postanowieniom zatwierdzonego programu pomocy i jest zgodny z Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r. Ponieważ pomoc, o której mowa w nowym zgłoszeniu, spełnia te wymogi, środek pomocy wyraźnie stanowi pomoc inwestycyjną, a nie pomoc operacyjną.
- Sąd Pierwszej Instancji w orzeczeniu z dnia 5 listopada 2003 r. w sprawie T-130/02 (*Kronoply przeciwko Komisji*)⁽⁷⁾ potwierdził, że możliwe jest dokonanie zgłoszenia dodatkowej pomocy lub zmiany już zatwierdzonej pomocy. Tym samym Komisja nie mogłaby uznać pomocy zgłoszonej w drugiej kolejności za pomoc operacyjną, uzasadniając to faktem zakończenia realizacji projektu. W przeciwnym bowiem razie bezzasadna byłaby – potwierdzona przez Trybunał – możliwość zgłaszania dodatkowych środków pomocy.

4. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

(17) Spółka Kronoply pozostawała na stanowisku, zgodnie z którym możliwych jest kilka zgłoszeń dla tego samego przedsięwzięcia inwestycyjnego, podpierając się orzeczeniami wydanymi w różnych sprawach:

- Sąd Pierwszej Instancji w orzeczeniu w sprawie *Kronoply przeciwko Komisji*⁽⁸⁾ potwierdził możliwość przyznania kolejnej pomocy lub zmiany już zatwierdzonej pomocy: „*Ponadto władzom krajowym nie można w żadnym wypadku odmówić zgłoszenia środka mającego na celu przyznanie przedsiębiorstwu dalszej pomocy lub zmianę pomocy, która została mu już przyznana.*”
- Stanowisko takie znalazło się także w orzeczeniu Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-212/00 (*Nuove Industrie Molisane Srl przeciwko Komisji*)⁽⁹⁾: „[...] decyzja [Komisji] nie pozbawia władz włoskich możliwości zgłoszenia środka, na mocy którego stronie skarżącej ma zostać przyznana dalsza pomoc lub ma nastąpić zmiana przyznanej już pomocy.”

(18) Spółka Kronoply podkreśliła także, że Komisja winna poddać nowe zgłoszenie ocenie merytorycznej, podając po temu zasadniczo dwa powody:

- Komisja nie może opierać się na wcześniejszej ocenie rynku, gdyż u jej podstaw leżała błędna z merytorycznego punktu widzenia definicja rynku.

- Spółka Kronoply nie miała możliwości poddać pierwotnej decyzji Komisji pod ocenę sądu, ponieważ jej interesy nie były naruszone⁽¹⁰⁾.

(19) Spółka Kronoply odrzuciła zarzut braku efektu zachęty przytaczając na poparcie swojego stanowiska następujące argumenty:

- W punkcie 4.2 Wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej⁽¹¹⁾ (zwanych dalej „Wytycznymi w sprawie pomocy regionalnej”) określono sposób na sprawdzenie istnienia zachęty. Brzmi on następująco: „*Dodatkowo systemy pomocy muszą wymagać spełnienia warunku, zgodnie z którym wniosek o przyznanie pomocy musi zostać złożony przed rozpoczęciem prac nad danym projektem.*” Spółka Kronoply spełniła ten warunek, przedstawiając władzom krajowym wniosek o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem przedsięwzięcia. Zatem pomoc obejmowała żadaną zachętę i spełniała kryterium konieczności sprzyjania rozwojowi gospodarczemu regionów w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE.

- Spółka Kronoply od początku wnioskowała o intensywność pomocy w wysokości 35 %. Ograniczenie intensywności wnioskowanej pomocy nie oznaczało, że dalsza pomoc nie była potrzebna. Z uwagi na fakt, że formalne postępowanie może trwać nawet 18 miesięcy, rozwiązaniem korzystniejszym dla beneficjenta było natychmiastowe przyjęcie części pomocy, której słuszność nie była podważana przez Komisję.

5. OCENA POMOCY

(20) Po rozpatrzeniu uwag przedstawionych przez Niemcy i spółkę Kronoply Komisja pozostaje przy swoim stanowisku wyrażonym w decyzji o wszczęciu postępowania stwierdzającym, że nie jest konieczna ponowna ocena rynku zgodnie z Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r. ze względu na niespełnienie dwóch zasadniczych warunków dla tej pomocy: efektu zachęty i konieczności pomocy.

5.1. Brak dalszych kosztów inwestycyjnych kwalifikujących się do objęcia pomocą w rozumieniu Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej

(21) Komisja uważa, że niniejsze zgłoszenie N 609/03 (z dnia 22 grudnia 2003 r.) należy oceniać jako odrębne, drugie zgłoszenie pomocy dla spółki Kronoply, która jednakże nie prowadzi do dalszych inwestycji ani nowych miejsc pracy. Nie występują zatem dodatkowe koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą w rozumieniu Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej, które mogłyby uzasadniać przyznanie dodatkowej pomocy.

⁽⁷⁾ Sprawa T-130/02 *Kronoply przeciwko Komisji* [2003], ECR II-4857.

⁽⁸⁾ Patrz przypis 7, pkt 50.

⁽⁹⁾ Sprawa T-212/00 *Nuove Industrie Molisane Srl przeciwko Komisji* [2002], ECR II-347, pkt 47.

⁽¹⁰⁾ Patrz przypis 9, pkt 41.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9.

(22) Decyzją SG (2001) D/289524 z dnia 3 lipca 2001 r. Komisja zatwierdziła pomoc inwestycyjną na rzecz spółki Kronoply w wysokości 35,4 mln EUR. Decyzja ta opierała się na informacjach dostarczonych wówczas przez Niemcy. Komisja postanowiła nie zgłaszać zastrzeżeń i zatwierdziła pomoc w postaci zaproponowanej ostatecznie przez Niemcy. Decyzja została zaakceptowana przez Niemcy i spółkę Kronoply. Władze Niemiec przyznały następnie pomoc, a spółka Kronoply w dniu 31 stycznia 2003 r. zakończyła przedsięwzięcie inwestycyjne.

(23) Dopiero po upływie osiemnastu miesięcy od ostatecznej decyzji Komisji – i po prawie roku od zakończenia przedsięwzięcia inwestycyjnego – Niemcy w zgłoszeniu z dnia 22 grudnia 2003 r. przedstawiły nową definicję rynku i oświadczyły, że na podstawie nowych opracowań słuszniej byłoby zdefiniować właściwy rynek jako rynek płyt OSB i jedynie wybranych produktów wykonanych ze sklejki. Jak stwierdzono już w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, Komisja – w tych okolicznościach – nie będzie ponownie rozpatrywać swojej wcześniejszej decyzji. Komisja jest zdania, że przedłożenie przez Niemcy innej definicji rynku nie może być objęte art. 9 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

(24) Zgodnie z orzeczeniem Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Kronoply przeciwko Komisji* Komisja uważa, że Państwo Członkowskie może zgłosić dalszą pomoc, bądź zmienić już zatwierdzony projekt czy nawet różne transze pomocy państwa dla danego projektu, a Komisja może je zatwierdzić, jeśli dla każdej transzy można wykazać efekt zachęty i konieczność pomocy. Niemcy jednak – poza już zakończonym przedsięwzięciem – nie zgłosiły żadnych dalszych projektów inwestycyjnych spółki Kronoply. Przedsięwzięcie zgłoszone do finansowania zostało ponadto zakończone mniej więcej rok przed zgłoszeniem nowego programu pomocy. Komisja uznała więc, że drugie zgłoszenie miało po prostu na celu osiągnięcie – uprzednio odrzuconej – wyższej intensywności pomocy w wysokości 35 %, nie wykazując dodatkowych kosztów kwalifikujących się do przyznania pomocy, z tytułu których można byłoby zatwierdzić pomoc w wysokości 3 936 947 EUR oraz nie wykazując efektu zachęty i konieczności pomocy.

(25) Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyrażonym w wyroku z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-288/96 (*Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji*)⁽¹²⁾, Komisja musi uznać taką pomoc za pomoc operacyjną, gdyż przyznaje się ją, nie wymagając od beneficjenta zobowiązania dotyczącego jej wykorzystania, i przeznacza na poprawę sytuacji finansowej jego przedsiębiorstw.

5.2. Efekt zachęty

(26) Komisja uważa wprawdzie, że powyższe uwagi w wystarczającym stopniu wykazały, iż przyznanie dalszej pomocy nie doprowadzi do nowej inwestycji oraz nie zaoferuje jakiegokolwiek zachęty, odpowiadając na uwagi Niemiec i spółki Kronoply pragnie jednak dokładniej wyjaśnić pojęcie efektu zachęty.

5.2.1. Proces inwestycyjny

(27) Inwestycje w przedsiębiorstwo należy traktować jako proces dynamiczny. Istotne jest rozróżnienie etapu wstępnego (*ex ante*) i etapu końcowego (*ex post*):

Na wstępie przedsiębiorstwa podejmują decyzję *ex ante* o realizacji inwestycji, opierając swoje wyliczenia na oczekiwanych przychodach i kosztach danego projektu. Jeśli oczekiwany przychód przekracza wymaganą stopę zwrotu, wówczas podejmują się realizacji projektu. Pomoc regionalna ma stworzyć zachętę, aby przedsiębiorstwa zmieniły swoje postępowanie i inwestowały w regionach, w których – w innym wypadku – nie dokonywałyby inwestycji.

Z chwilą zrealizowania inwestycji trudno jest ją anulować *ex post*, gdyż znaczna część inwestycji dotyczy obiektów, które niełatwo byłoby przenieść w inne miejsce. Dokonując sprzedaży takich obiektów, zbywający straciłby część zainwestowanego kapitału.

5.2.2. Ocena *ex ante* efektu zachęty na podstawie Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej

(28) Punkt 4.2. Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej przewiduje następujący sposób sprawdzenia, czy pomoc ma charakter zachęty: wniosek o przyznanie pomocy musi zostać złożony przed rozpoczęciem prac nad danym projektem. Jeśli warunek ten jest spełniony, Komisja zakłada istnienie efektu zachęty.

(29) W przedstawionych uwagach Niemcy i spółka Kronoply utrzymywali, że warunki określone w pkt 4.2. Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej zostały spełnione, ponieważ wniosek o przyznanie pomocy został złożony przez spółkę Kronoply przed rozpoczęciem realizacji projektu.

(30) Zadaniem testu, o którym mowa w pkt 4.2., jest więc sprawdzenie istnienia efektu zachęty bez nadmiernego opóźniania inwestycji. Obszerna analiza wszystkich ekonomicznych aspektów decyzji inwestycyjnej beneficjenta mogłaby się okazać niezwykle trudna lub czasochłonna, utrudniając tym samym inwestycję i rozwój gospodarczy regionu.

⁽¹²⁾ Sprawa C-288/96 *Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji* [2000], ECR I-8237, pkt 48.

(31) Przy ocenie efektu zachęty dodatkowej pomocy w wysokości 3,5 % decydujące jest, czy różnica pomiędzy 31,5 % a 35 % zmieniła efekt zachęty i miała wpływ na decyzję o inwestycji podjętą przez spółkę Kronoply:

- Przed inwestycją spółka Kronoply nie mogła wiedzieć, jak wysoką pomoc ostatecznie otrzyma, ponieważ ocena czynników korygujących zgodnie z Wielosektorowymi zasadami ramowymi z 1998 r. leży w gestii Komisji. Spółka Kronoply nie była więc pewna, jaką intensywność pomocy otrzyma – 31,5 % czy 35 %, przyjęła zatem, że oczekiwana intensywność, w zależności od prawdopodobieństwa obu możliwych wyników, znajdzie się pomiędzy dwiema wspomnianymi wartościami. Swoją decyzję inwestycyjną spółka Kronoply oparła na oczekiwanej kwocie pomocy.
- Komisja przyjmuje do wiadomości, że spółka Kronoply zdecydowała się na inwestycję mimo, że dokładna wysokość pomocy lub intensywności pomocy nie była określona. Ponadto zakończyła ona inwestycję po zatwierdzeniu intensywności pomocy w wysokości 31,5 %. Spółka Kronoply w oczywisty sposób była zatem gotowa przyjąć na siebie ryzyko przyznania pomocy o intensywności na poziomie jedynie 31,5 %.
- Fakt, że spółka Kronoply spełniła warunek, o którym mowa w pkt. 4.2. Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej, niekoniecznie oznacza więc, że oczekiwanie przyznania wspomnianych dodatkowych 3,5 % niosło ze sobą efekt zachęty.

5.2.3. Ocena ex post efektu zachęty na podstawie faktów

- (32) Zamiast nadal zajmować się decyzją ex ante podjętą przez spółkę Kronoply, zdaniem Komisji właściwsze jest oparcie się na faktach. Oczywistym jest, że spółka Kronoply zdecydowała się na inwestycję i dalej prowadziła swoje działania po przyznaniu przedsiębiorstwu intensywności pomocy na poziomie jedynie 31,5 %. Przedsięwzięcie inwestycyjne zrealizowano zgodnie z pierwotnym planem. Spółka Kronoply nie dostosowała również przedsięwzięcia inwestycyjnego do mniejszej intensywności pomocy.
- (33) Spółka Kronoply nie zmieni swojego postępowania, niezależnie od tego, czy przedsiębiorstwo otrzyma dalszą pomoc, czy też nie. Nic nie wskazuje, by dalsza pomoc miała skłonić spółkę Kronoply do zwiększenia produkcji bądź rozbudowy zakładów produkcyjnych. Jako że inwestycja została już zakończona, nie istnieje także powód do obaw o wstrzymanie produkcji przez spółkę Kronoply w wypadku nieotrzymania przez nią dalszej pomocy.
- (34) Komisja doszła zatem do wniosku, że przyznanie pomocy w wysokości kolejnych 3,5 % nie spowodowałoby efektu zachęty.
- (35) Jak stwierdzono już w decyzji o wszczęciu postępowania, pomoc musi wywoływać efekt zachęty, jeśli ma przy-

czynić się do ułatwiania rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. a) i c) Traktatu WE. Jeśli inwestycja, jak ma to miejsce w przedmiotowym przypadku, została już zrealizowana, pomoc nie wywołuje takiej zachęty i nie prowadzi do nowych inwestycji bądź tworzenia miejsc pracy. Komisja nie może więc usprawiedliwić pomocy zwiększeniem nowej inwestycji lub stworzeniem miejsc pracy w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. a) i c) Traktatu WE. Komisja ponownie uznaje, że dodatkowa pomoc w wysokości 3 936 947 EUR jest pomocą operacyjną.

5.3. Konieczność pomocy

- (36) W odniesieniu do stanowiska zawartego w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uważa, że zasada konieczności wynika bezpośrednio z koncepcji kontroli pomocy państwa. Komisja może uznać pomoc za zgodną z art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE jedynie wówczas, gdy może stwierdzić, że pomoc przyczynia się do realizacji jednego z określonych w nim celów, a celów tych przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc nie mogłoby osiągnąć w normalnych warunkach rynkowych za pomocą samodzielnie podejmowanych działań. Odpowiada to praktyce przyjętej przez Komisję, która została potwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, zwłaszcza w jego wyroku z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 (*Philip Morris przeciwko Komisji*)⁽¹³⁾.
- (37) Jak wyjaśniono w pkt 26 do 35, planowana pomoc nie stanowi zachęty dla nowej inwestycji ani tworzenia miejsc pracy. Nie wymaga ona od beneficjenta ani zaofiarowania niczego w zamian, ani wkładu w cel stanowiący przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania. Wynika stąd, że mamy do czynienia z pomocą operacyjną na pokrycie bieżących kosztów, które w normalnym wypadku spółka Kronoply musiałaby ponosić samodzielnie.
- (38) Punkt 4.15 Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej stanowi, że pomoc operacyjna jest w normalnym przypadku zabroniona. Pomoc tego rodzaju może zostać przyznana wyjątkowo pod warunkiem, że (i) jest to uzasadnione ze względu na jej wkład w rozwój regionalny i jej charakter oraz (ii) zakres tej pomocy jest proporcjonalny do trudności, które ma złagodzić. Niemcy nie przedłożyły informacji na temat ewentualnych trudności, ani też nie wykazały, w jaki sposób dalsza pomoc ma się przyczynić do rozwoju regionalnego.
- (39) Z faktów wynika, że dalsza pomoc nie jest konieczna, ponieważ spółka Kronoply zdecydowała się kontynuować działalność również po zatwierdzeniu intensywności pomocy na niższym poziomie 31,5 %. Oznacza to, że działalność gospodarcza prowadzona przez spółkę Kronoply jest rentowna albo też że przedsiębiorstwo nie jest, w żadnym wypadku, uzależnione od otrzymywania dalszej pomocy. Jakakolwiek dalsza pomoc na tym etapie stanowiłaby dla spółki Kronoply nieoczekiwany zysk.

⁽¹³⁾ Sprawa 730/79 *Philip Morris przeciwko Komisji* [1980], ECR 2671.

(40) Komisja uznaje zatem, że w rozpatrywanym przypadku pomoc nie jest zgodna z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE także dlatego, że nie jest konieczna dla rozwoju regionalnego.

(41) Przeanalizowano także, czy w odniesieniu do pomocy mają zastosowanie odstępstwa, o których mowa w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE:

- Odstępstwa określone w art. 87 ust. 2 Traktatu WE w stosunku do pomocy o charakterze socjalnym przyznawanej indywidualnym konsumentom w celu naprawienia szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub skompensowania skutków spowodowanych podziałem Niemiec nie mają w tym przypadku zastosowania.
- Pomoc nie można również uznać, na podstawie art. 87 ust. 3 lit. b) Traktatu WE, za pomoc przeznaczoną na wspieranie realizacji projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Niemiec. Nie jest ona także przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu WE.
- Artykuł 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE przewiduje zatwierdzanie pomocy przeznaczonej na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Ponieważ pomoc nie wykazuje efektu zachęty oraz konieczności jej przyznania, została uznana za niezgodną z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE. Z tych samych powodów nie można jej uznać za zgodną z art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE.

6. WNIOSKI

(42) Komisja uznaje zgłoszoną pomoc za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Ponieważ pomoc nie powoduje efektu zachęty, ani nie jest konieczna nie stosuje się odstępstw, o których mowa w art. 87 ust. 2 lub 3 Traktatu WE. Pomoc stanowi zatem pomoc operacyjną niezgodną z zasadami pomocy państwa i nie może zostać przyznana.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa w wysokości 3 936 947 EUR, którą Niemcy zgodnie ze zgłoszeniem N609/2003 zamierzają przyznać na rzecz Kronoply GmbH, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Z tego powodu nie wolno przyznać pomocy.

Artykuł 2

Niemcy poinformują Komisję, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o niniejszej decyzji, o środkach podjętych w celu jej wypełnienia.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 września 2005 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji